

Z CIZINY

Elegantně do káznice.

Jednou ze známých postav vídeňského nočního života v době nejpřekotnější inflace byl jistý velice mladý muž jménem Ludvík Rífces. Obchodoval kovy a klenoty a vystupoval způsobem velmi skvělým. Měl dva pěkné automobily, v nichž neustále vozil své přátele a hlavně své přítelkyně po vídeňských zábavních místnostech. Byl znám ve všech barech a ve všech tančárnách moderních tanců, v nichž rozhazoval peníze oběma rukama. Měl celou řadu milenek a současně třem z nich zafířil byty, v nichž je pak navštěvoval. Zkrátka a dobře byl to kavalír k pohledání.

Ale on nezabýval se jenom zábavami, milenkami a radovánkami. On také pracoval. Ovšem jeho prací byl obchod. Obchodoval vším možným, co mu právě do ruky přišlo. Hlavně kupoval. Kdekoliv slyšel, že někdo má něco na prodej, už byl u něj a už koupil. Cena mu byla celkem vedlejší, neboť on byl i při smlouvání kavalír. Nemusilo mu na ceně záležet, poněvadž on stejně nikdy nic nezaplatil.

Zboží, které koupil, buď obratem ruky hned za hotové prodal, anebo aspoň zastavil. Peníze, které utržil, hned za tepla v barech a nočních lokálech rozházel.

Konečně stal se bankéřem, založil si bankovní závod. Nyní teprve byla jeho sláva v nočním světě úplná. Ale vše má svůj konec. A tak, když na podzim roku 1923 byla na něj učiněna u hospodářské policie celá řada trestních oznámení, viděl, že dny jeho slávy se ve Vídni schýlily ke konci a proto učinil to, co mu kázala jeho obchodní prozíravost a opatrnost: zmizel z Vídne a hledal si nové působíště.

Ovšem jeho spěšný útek z Vídne nebyl neopлакáván. Naopak, mnoho bylo těch, kteří hluboce po něm truchlili.

V prvé řadě byly to jeho nespočetné přítelkyně, které dlouho nemohly zapomenout na jeho kavalírství a jeho automobil. Ale neméně hluboce truchlili po panu bankéři jeho věřitelé. Zanechal jim v upomínku — osm miliard rak. korun podvodných dluhů.

Státní návladnictví a policie nenechaly ovšem uprchlíka jen tak beze všeho běžeti a poslaly popisy jeho osoby i jeho činnosti do všech zemí, o nichž předpokládaly, že by se byl mohl do nich obrátiti. Nicméně Ludvík Rífces žil dále svým fidelním životem a to ve všech nejelegantnějších lázeňských místech snad celého světa, aniž by mu byly činěny se strany policie obtíže. Dovedl každého oslepiti svým skvělým vystupováním, takže nikdo se neodvážil hledati v něm starého šejdíře.

Byl hráčem, byl vyděračem, byl přítelem a důvěrníkem vznešených krásných žen a jeho život plynul zas v rozkoších a radovánkách.

V březnu roku 1924 stal se Rífces v Meranu hrdinou sensační milostné avantury. V elegantním hotelu meránském, v němž tehdy bydlil, objevila se náhle cizí kráska, hvězda první velikosti, jež sladkým půvabem svých

Goldschmiedovy žalobu pro urážku na cti, která se u zdejšího soudu projednávala právě v těchto dnech. Manželé Goldschmiedovi snažili se věc vyrovnat mimosoudně a za tím účelem prostřednictvím jistého smírčího soudce v Břeclavi, který jako prorok Jehovův snažil se udržeti pospolitost vyvolaného národa v Palestině i mimo Palestinu, hleděli docílit nějakého smíru, který by je téměř nestal žádných útrat. Než dr. Stern neulekl se tohoto troubení na Jericho a statečně jako David proti Goliášovi vytrval ve svém boji proti svým nactiutrhačům až do konce, přinutil je, že kapitulovali a uzavřeli s ním toto příměří:

„Obžalovaní Alfred a Ida Goldschmiedovi litují veškerých urážek, jichž se dne 1. ledna 1926 v Grandholetu v Břeclavi vůči soukr. žalobci dru Vítězslavu Sternovi dopustili a žádají jej tímto za odpuštění. Na důkaz satisfakce zavazují se oba žalovaní zaplatiti obnos Kč 25 ve prospěch Okresní péče o mládež v Břeclavi a 25 Kč ve prospěch Židovského dámského spolku v Břeclavi a útraty právního zastoupení v obnosu 378 Kč do 14 dnů pod exekucí, svědečné svědka Künstlera v obnosu 50 Kč; taktéž pod exekucí k rukám dra Štampacha, advokáta v Břeclavi.“

I osvědčilo se na nich plně, že: „Kdož má vrtký jazyk, upadá v těžkost“ a dr. Stern měl toho dne svátek větší, než celý národ vyvolený při svátku „Slach unuchal lachol abaunseuu“.

Smutný románek lásky.

(Krajský soud v Olomouci.)

Smutná je historie lásky B. Weiserové z Olomouce. Dívka zamilovala se do vojáka a, jak už to bývá, láska její, poctivě miněná, nezůstala bez následků. Weiserová ocitla se v těžkostech. Když se to její milý dověděl, jeho láska ochladla a dívka, celá nešťastná, viděla, že je mu celá věc tuze nepříjemná. Tu si řekla, že si nějak pomůže. Jednoho dne zvedla těžký koš a v noci téhož dne dostavil se potrat. Dívka ukryla plod do krabice a za pět dní na to odnesla jej na vojenský hřbitov na Klášterním Hradisku, kde jej vložila do květináče a zahrabala na hrob svého bratra.

Výčitky svědomí nedaly jí však pokoje. Stále dostavovaly se kruté myšlenky, jež mluvily o zločinu, a pálilo ji vědomí, že usmrtila plod své lásky. Na dušičky dostoupila její duševní trýzeň vrcholu. Cestou, když šla k hrobům svých příbuzných, potkávala děti, vesele skotačící, a tu v ní zabolela prudce vzpomínka na dítě, které rovněž mohla mít. Nemohla děle snést tu trýzeň a tu chtěla skočiti do řeky Moravy a ukončiti rázem svoji bolest. Bylo jí však v zoufalém činu zabráněno, strážník odvedl ji na strážnici, a tam se Weiserová ke všemu přiznala.

Tento týden ocitla se pro vyhnání plodu před samosoudcem v. r. Štréblem a znovu celý svůj románek vylíčila. Pan rada byl shovívavý a odsoudil ji pouze na čtrnáct dnů podmínečně. Dívka s pláčem odcházela. Smutný románek její lásky skončil...